

HORRORZONE

SUZANNE WOUDA

**HUIZE
HELMOEDT**

kluitman

HORRORZONE

Happyland

Teddy

Trick or Treat

Horrorscoop

De Backroom Files

Huize Helmoedt

Wil je op de hoogte blijven van alle horrorboeken die er bij Kluitman verschijnen?
Volg dan @horror_kluitman op Instagram.

Nur 283 / W042601

Bisac JUV018000 / JUV028000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Suzanne Wouda

Omslagontwerp: Studio Vonk en De Boer

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor

het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
suzannewouda.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Ik sta voor het huis met Yasra's envelop in handen.

Irritante Yasra! Ik had hem al tien keer bijna opengescheurd.
Nu mag het. Eindelijk.

Toch kijk ik nog even naar het huis. Zo'n huis dat je alleen
ziet in films over rijke families. En al lijkt het op instorten te

staan, deze familie moet écht heel rijk geweest zijn. Gruwelijk rijk.

Mijn moeder holt de trappen voor het huis op alsof binnen de uitverkoop van de eeuw gehouden wordt. ‘Kom nou,’ roept ze en ze begint in haar tas te rommelen, op zoek naar de sleutels. Ik heb dus nog wel even.

Tijd voor Yasra’s envelop. Ik scheur hem open en haal er een kaart uit met een spookhuis op de voorkant. *HorrorHuisBingo* staat erbij geschreven. Binnenin instructies en een lijst:

Zit JIJ deze zomer VERPLICHT in een HORRORhuis? Speel dan de HorrorHuisBingo.

Vind ze alle ZESTIEN!

1. LAMPEN OF KAARSEN FLIKKEREN EN GAAN VANZELF AAN EN UIT	2. CREEPY BOODSCHAP OP DE MUUR	3. DE ADEM VAN EEN GEEST STRIJKT LANGS JE WANG (USKOUID)	4. JE ZIET EEN GEZICHT ACHTER JE IN DE SPIEGEL, MAAR ALS JE JE OMDRAAIT IS ER NIEMAND
5. IEMAND FLUISTERT JE NAAM	6. MIDDEN IN DE NACHT STAAT ER IEMAND NAAST JE BED (EN NIET JE MOEDER)	7. EEN OOG STAART JE AAN DOOR HET SLEUTELGAT (OPNIEUW NIET JE MOEDER)	8. VOORWERPEN BEWEGEN UIT ZICHZELF
9. HET RIJKT NAAR IETS DOODS (NIET UIT JE MOND)	10. EEN PERSOON OP EEN SCHILDERIJ VOLGT JE MET ZIJN OGEN	11. FOTO'S OF TEKENINGEN VAN MENSEN ZONDER HOOFD (OF ZONDER LUF, ALLEEN HET HOOFD DUS)	12. JE HEBT HET GEVOEL BEKEKEN TE WORDEN (OPNIEUW NIET DOOR JE MOEDER)
13. NATUURLIJK VIND JE EEN BEZETEN VOORWERP (POP, BOEK, KUNSTGEBIT)	14. JE STUIT OP EEN GRAF MET JE EIGEN NAAM EROP (R.I.P. LUZ)	15. JE VINDT EEN SCHEDEL IN DE KELDER	16. EEN DEUR MET EEN FILMKRAAK (JE WEEET WEL, ZOALS ALLEEN DEUREN IN FILMS KUNNEN KRAKEN)

‘Hé Luz, schiet nou op.’

Een zeurende moeder... die mist nog op de lijst.

Ik stop de kaart en envelop in mijn rugzak. En bedankt, Yasra. Nu durf ik in geen enkele spiegel meer te kijken. Moet je straks niet beginnen over het vogelnest op mijn hoofd.

Oké, het huis. Eerlijk is eerlijk, het is geen horrorhuis. Ik overdreef misschien wat toen ik Yasra erover vertelde. Ik verzon er een paar geesten bij.

Zij zit lekker de hele zomer in Turkije. Ik moet met mijn moeder mee naar het dorpje Wighel, naar een huis dat een bouwval is. Nog wel. Er komen luxe appartementen in, waarvoor mam de bouwtekeningen maakt. En dat kan ze alleen als ze het huis kan ‘voelen’ door erin te wonen.

Best spannend, met z’n tweeën in een leegstaand huis. Alleen is Wighel zo’n saai dorp. Niks te beleven daar. Het enige leuke is dat opa er woont.

Ik ren het bordes op en blijf staan op de bovenste tree, kijk langs de gevel omhoog. Een oerwoud van klimop en spinnenwebben slokt het huis op. De luiken voor de ramen zijn dichtgetimmerd. Volgespoten met graffiti. Ik word duizelig van de hoogte, het huis lijkt zich over me heen te buigen.

Mam steekt de sleutel in het sleutelgat. ‘Klaar voor onze zomer in Welmoedt?’

O ja, zo heet het: Huize Welmoedt. Lekker suf...

Ik zet vlug een stap voor ze de deur opendoet. Ik móét weten of die kraakt. Als mam ertegen duwt, klemt hij en dus beukt ze

er met haar schouder tegenaan. Hij zwaait piepend en krakend open. Horrorfilmwaardig.

Bingo, denk ik.

Heb je wel eens een gymtas geroken die je voor een vakantie vergeten bent uit te pakken? Met zweetsokken, sneakers en een natte handdoek? Vermenigvuldig dat met tien. Zo ruikt de hal.

Ik knijp mijn neus dicht en loop het huis in. Zo warm en licht als het buiten is, zo donker en koud is het binnen. Mam haalt een zaklamp uit haar tas. 'Hier, gebruik deze maar. De ramen zitten dicht en er is geen elektriciteit.'

'Eh... hoezo geen elektriciteit?' Dat meent ze toch niet?

'Ook geen water of centrale verwarming. Dat heb ik je toch verteld? Dit is een oud huis dat al vijftig jaar leegstaat.' Ze pakt een tweede zaklamp en slaat een arm om me heen. 'Zie het als... kamperen. Maar dan binnen. Lekker droog en beschermt.'

Een beetje te droog. 'Er is niet eens water.'

'Er zijn vijvers buiten, en een fontein. En gisteren hebben ze speciaal voor ons een watertank en toilet geplaatst. Douchen doen we bij opa.'

Oké, dat is een voordeel. Opa heeft een café en copyshop in de Kerkstraat.

Maar hé, ik ben elf en ik moet wat te klagen hebben, want de Kerkstraat is he-le-maal in het centrum van Wighel. 'Wie gaat er nou zo'n stuk lopen voor een douche! Waarom kunnen we niet bij opa logeren?'

Mam knipt haar zaklamp aan, houdt hem onder haar kin en trekt een griezelig gezicht. 'Whoohaaa. Hier is 't veel spannender.'

'Echt scary, mam. Ik plas in mijn broek.'

Ze lacht. 'Zonder gekheid, bij opa kan niet. Je weet dat ik allergisch ben voor katten.'

'Ik niet.'

'En mij hier alleen laten? Dat durf ik niet, hoor. Maar kijk eens om je heen. Is Huize Welmoedt niet geweldig?'

'Het is donker en het stinkt hier.' En dat is niet het enige. Het voelt niet zo... verlaten als ik dacht.

'Gewoon door je mond ademen,' zegt mam. 'We zetten straks de ramen open. Maar als je echt niet wil, breng ik je naar huis. De buurvrouw kookt wel een extra bordje bloemkool voor je.'

'Hmm, tot prut gekookte bloemkool... verleidelijk.'

Ik doe mijn zaklamp aan en schijn de hal rond. Die is enorm. Met meerdere doorgangen en deuren, sommige open, andere dicht. Lege ruimtes... maar weer dat gevoel van... een aanwezigheid van iets of iemand. Als de lichtstraal over de gigantische trap in het midden van de hal gaat, snap ik waarom. In de dikke laag stof op de treden loopt een spoor van voetstappen. Mam ziet ze ook. 'Ze hebben gekeken of het huis echt leeg en veilig was,' zegt ze. 'Wil je boven kijken?'

Boven is de duisternis nog dichter, zelfs het licht van de zaklamp komt er niet doorheen. Voor nog geen miljoen, denk ik.

Maar ik zeg zo cool mogelijk: 'Ik ben voor nu oké hier.'

'Kom,' zegt mam, 'ik laat zien waar we slapen.'

Ze loopt naar rechts en opent een deur naar een kamer met muren vol lege boekenkasten. Bijna leeg, dan. In een hoek staan een paar boeken. Keurig op een rijtje, alsof ze daar gisteren zijn neergezet. Ik loop ernaartoe. Oud en stoffig zijn ze, behalve het boek achteraan: het is zwart met rode letters en een C op de rug. Een bieboek. Wie heeft dat hier achtergelaten?

Ik trek het eruit. *Bibliotheek Wighel* staat erop. Het rijtje boeken valt om, maar voor ik ze recht kan zetten, duwt mam me via een doorgang een kleinere kamer in. 'Ik slaap in de bibliotheek en jij mag hier, in de leeskamer. Zo liggen we toch een beetje bij elkaar. Of wil je een eigen kamer?'

Liever niet, maar ik haal mijn schouders op.

'Laten we het eerst een beetje leefbaar maken.' Mam loopt weg en ik zucht. Dit voelt nu al als de sufste zomer ooit. Kamperen? Eerder een afbeulvakantie.

De kleinere kamer heeft hoge ramen en erkers met banken. Ook hier zijn de luiken dicht. Ik leg het boek neer en schijn met mijn zaklamp over het hout om te kijken of er niks ligt voor ik ga zitten. Geen viezigheid, wel iets anders: letters, lang geleden in het hout gekerfd. Ik wrijf er met mijn hand over.

Vast namen. De W van Welmoedt, denk ik. En ik kom er nog wel achter wie J, V en S zijn.

Nu eerst tijd voor bingo. Ik plof neer op de vensterbank, pak

Yasra's kaart uit mijn rugzak, zoek *Een deur met een filmkraak* op en streep bingo nummer 16 door. De rest hoop ik niet te ontdekken.

HIER RUST... LUZ!

We zijn de hele ochtend bezig. Mam hakt in op de brandnetels om bij de ramen te komen, ik leun op mijn bezemsteel op het bordes en wuif een wesp weg. Mam rukt de planken voor de luiken vandaan, ik bewonder de spinnenwebben (duizenden zijn er). Mam veegt zwiepend de hal en de kamers, ik zet torretjes buiten. Mam sjouwt koffers naar binnen, ik de kooi van mijn tamme rat Draak. Mam pompt de luchtbedden op, ik blaas stof van de vensters. Mam zet de kampeerspullen neer, ik controleer met de lichtknop of er echt geen elektriciteit is. Tik tak, tik tak, tik...

‘Waarom ga je niet naar buiten? De tuin verkennen?’ zegt ze op zo’n manier dat het eigenlijk geen vraag is.

En dus loop ik met Draak op mijn schouder de tuin in. Nou ja, tuin... landgoed. Je hebt alleen al vijf minuten nodig om de oprijlaan af te lopen. Of tien minuten, als je slentert zoals ik. Maar het is te warm om me in te spannen, daarom kijk ik eerst bij de droge fontein voor het huis. Op de bodem ligt een

laag drab en... uit die drab steekt een arm, die naar me lijkt te zwaaien. Afgebroken van het standbeeld in het midden van de fontein. Als ik beter kijk, zie ik drie standbeelden in een groepje bij elkaar. Drie figuren. Maar van eentje ontbreekt een arm en het hoofd. In brokstukken ligt het in de fonteinbak.

Heel raar. Die andere twee hebben alles nog. De beelden moeten oud zijn, want er groeien planten en mos op. Waar ooit dat hoofd zat, zit een vogelnest.

Ik loop de oprijlaan af. Net zo eindeloos als deze saaie zomer zonder Yasra. Er is niets te doen hier. Niemand om mee te spelen. Ik heb hier geen fiets, ik heb geen telefoon. Ik zucht en zeg: ‘Wou dat ik iets te doen had.’

De wind steekt op, bladeren ritselen en dan hoor ik het: **Luz...** **Luzzzz...** Het fluiten van de wind. Het klinkt als mijn naam, alsof iets me roept.

Draak gaat op zijn achterpootjes zitten, steekt zijn neus in de lucht en luistert met een schuin koppie.

‘Hoor jij het ook?’

Draak piept, kruipt via mijn nek naar mijn andere schouder. Zijn snorharen kriebelen tegen mijn wang. De wind huilt. **Luzzzzz...**

Als vanzelf volgen mijn voeten het geluid. Eerst over de oprijlaan, dan halverwege een kronkelpaadje in dat overgroeid is met braamstruiken en brandnetels. Hier zoemen insecten in de hitte.

Ineens stuit ik op een halfhoge muur met een puntig hek.

Erachter een veld met grijze stenen. Ik blijf aan de grond gena-
geld staan. Grafstenen. Een begraafplaats.

De wind is gaan liggen. Het is stil en drukkend warm. Een
druppel zweet loopt over mijn voorhoofd. Zenuwachtig fluis-
ter ik: ‘Wat vind jij, Draakie? Zullen we kijken of we bingo
nummer 14 vinden?’

O, waarom? Waarom zeg ik stomme dingen van de zenu-
wen? Ik bedoel, ik geloof echt niet dat er een graf is met mijn
naam. En daarom móét ik gaan kijken. Want als ik niet kijk is
die grafsteen er wél.

Ik weet het. Ik zit raar in elkaar.

Ik loop langs de muur. Het hek is te puntig om eroverheen
te klimmen, maar gelukkig is er een poort. Natuurlijk knerpt
die als ik hem openduw en meteen krijg ik een hartverzakking
van wild geritsel. Crisis code geel, een duif! Ik wacht tot mijn
hart weer uit gestuiterd is en ga verder, tussen de graven door.

De stenen staan schots en scheef in het hoge gras. Ik loop
naar de dichtstbijzijnde, maar durf niet echt te kijken.

Wat als daar staat:

HIER RUST DIE RARE LUZ
BINGO- EN RATTENFAN
LIEVER LUI DAN MOE

Ik gluur door mijn wimpers. Er staat... niets. Of eigenlijk wel,
maar leesbaar is het niet meer. Ik loop van steen naar steen.

Ze zijn allemaal zo. Net als dat beeld in de fontein. Vernield,
onleesbaar gemaakt, uitgewist.

Wie zouden hier begraven liggen? De vroegere bewoners van
het huis? Dat moet wel. Je gaat natuurlijk niet de kapper op je
landgoed begraven. Behalve als de kapper familie van je is. Of
je kapsel verknipt heeft...

Niet dat het me iets kan boeien, maar die grafstenen geven
me de kriebels. En mijn maag knort. Tijd om terug te gaan.
Mam zal wel klaar zijn met schrobben en veggen.

Als ik me omdraai, zie ik een tweede poort. Daarachter een
smal pad. Waar zou dat naartoe gaan? Een kortere route naar
het huis?

Ik zet een stap.

‘Nee, Luz,’ zeg ik. ‘Je had honger, weet je nog? Draak wil
naar zijn kooi. Op zijn hangmat liggen, scharrelen met zijn
speeltjes.’

Maar mijn lijf denkt er anders over. Dat heb ik heel vaak. Ik
dénk het een, en dóé het ander.

Ik duw de poort open en stap de schaduwen in. De bomen
worden hoger en het paadje smaller en net als ik denk dat ik
beter kan omkeren, schemert er iets tussen het groen.

Ik duw takken opzij, trap brandnetels weg en ruk me los
van braamstruiken tot ik voor een soort huisje sta. Zo over-
woekerd dat het opgeslokt lijkt door de wildernis. De muren
groen van mos en alg.

Er komt een vreemd gevoel over me, mijn huid tintelt, prikt

zelfs. Alsof ik bekeken word. Ik kijk rond. Niemand te zien. Draak piept onrustig op mijn schouder. Ik denk: keer om. Ga weg. Hup, naar huis.

Maar ik doe een stap vooruit. En nog een.

HUIZENHELDERZIENDE

Het is geen huisje. Het is smal, met een puntig dak. Meer een... kerk, maar dan mini. De deur ziet er stevig uit, met een ijzeren greep in de vorm van een ring. Daaronder een groot sleutelgat.

Ik denk aan het oog van Yasra's bingo nummer 7 en hui-ver. Beter ergens anders naar kijken. Of weggaan. Het voelt hier beklemmend, als een verboden plek. Een plek waar iets gebeurd is... Dat vindt Draak ook, hij drukt zich tegen mijn hals en piept niet meer.

Maar ik ben net als dat meisje uit die horrorfilm die ik laatst stiekem met Yasra heb gekeken. Dat meisje dat op zolder gaat kijken als er een doffe dreun klinkt en er dan als eerste aan gaat. Volgens Yasra's broer zit er in elke horrorfilm zo'n sukkel.

Ik vouw mijn vingers om de ijzeren ring. Spinrag plakt aan mijn huid. Wat is daarbinnen?

'Luzzz?'

Ik hap naar adem. Niet de wind dit keer, maar mam. Ze klinkt ver weg.

‘Luzzz? Waar ben je? Kom je een broodje eten?’

Ik laat de ring los en wurm me door de struiken. Recht op het geluid af.

‘Luzzz?’

‘Ik ben hier! Kom eraan.’

Met veel kabaal loop ik de bosjes uit, over een grasveld, langs de fontein naar het bordes. Mam staat boven aan de trap.

‘Nog wat ontdekt?’

Ja, een spooky begraafplaats en een mysterieus kerkje. Maar dat hoeft ze niet te weten. Dan mag ik niet meer alleen naar buiten. En dus zeg ik: ‘Een deur naar de elfenwereld.’

Mam inspecteert mijn gezicht met haar ogen halfdicht. ‘Elfen zijn niet te vertrouwen. Ben jij wel de echte Luz? Of stiekem verwisseld? Want dan kom je het huis niet in.’

‘Ik ben de échte Luz.’

‘Dat kan iedereen wel beweren. Een test... Wat voor tatoeage heeft opa op zijn schouder?’

Ik doe alsof ik lang moet nadenken. ‘Een... eh... zeemeermin met blote borsten?’

Met een grijns schudt mam haar hoofd en blokkeert de deur.

‘Of nee... een kat met een kop koffie.’

‘Pff, gelukkig, Luz. Ik dacht even dat je een wisselkind was. Met een wisselrat.’ Ze knuffelt me en kietelt Draak in zijn nekje. ‘Kom, zin in een koude tosti?’

Gewoon een dubbele boterham met kaas dus. ‘Lekker. Met ketchup.’

Vijf minuten later staar ik naar een smiley van tomatenketchup. We zitten op twee campingstoeltjes aan een gammel kampeertafeltje in onze nieuwe woonkamer: de kamer die op de slaapkamer na het minst stinkt. Maar in een van de hoeken ruikt het alsof er een zwerfkat heeft liggen ontbinden. Ik heb daar wat van mams dure parfum gespoten en nu gaat het wel.

Ik smeer de ketchup uit over mijn boterham en neem een hap. Mam buigt zich over haar papieren en maakt berekeningen. Er zit een kwak ketchup op haar schrijfblok en een rode veeg op haar wang. Ze is net als ik. Kan moeilijk stoppen als ze ergens in gedoken is.

Nu is ze in dit huis gedoken. Ze bestudeert het. De vorm, bedoel ik. Daardoor ziet ze in haar hoofd hoe het zou kunnen worden. Als een huizenhelderziende.

‘Van wie is dit huis eigenlijk?’ vraag ik.

Ze antwoordt zonder op te kijken. ‘Van de woningbouwvereniging.’

‘En daarvoor?’

‘Van de gemeente Wighel.’

‘En daarvoor?’

‘Van een rijke familie, denk ik.’

‘De familie Welmoedt?’

‘Hmm, zou kunnen.’

Ik doe mijn mond open om iets te zeggen, maar ze steekt haar hand op en zegt: ‘Nee, ik weet niet wat er met hen gebeurd is. Misschien weet opa dat.’